FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 16 september 1997 *

1. Med detta överklagande underställer kommissionen domstolens kontroll den dom som förstainstansrätten meddelade den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94 mellan å ena sidan NTN Corporation (nedan kallat NTN) och Koyo Seiko Co. Ltd (nedan kallat Koyo Seiko) och å andra sidan rådet, [1] angående ogiltigförklaring av artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2849/92 [2] (nedan kallad den omtvistade förordningen).

2. Det är den första dom som meddelats av förstainstansrätten efter det att tvistemål inom området för dumpning överfördes till förstainstansrätten [3], och det är första gången domstolen ombeds uttala sig inom detta område inom ramen för artikel 168a i EG-fördraget.

3. Domstolen ombeds att precisera huruvida begreppet "skada" eller "hot om skada", som förorsakats en i gemenskapen etablerad industri genom övergången till fri omsättning av en dumpad vara, har samma innehåll och på denna grund skall uppfattas på samma sätt såväl vid en översyn [4] som i en inledande undersökning [5]. Det är med andra ord frågan om att avgöra huruvida det i dessa två fall skall anses att förekomsten av en skada bör fastslås i enlighet med de kriterier som definieras i artikel 4.1 i den ovannämnda förordningen nr 2423/88 (nedan kallad grundförordningen).

4. I andra hand ombeds domstolen undersöka huruvida en undersökning som varat en längre tid än den frist som föreskrivs i artikel 7.9 a i grundförordningen oundvikligen medför en ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen.

5. Efter en sammanfattning av de bestämmelser som är tillämpliga på tvisten, tvistens bakgrund och förfarandet (I), kommer jag att undersöka huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning (II). Därefter kommer

* Originalspråk: franska.

1 — REG 1995, s. II-1381 (nedan kallad den överklagade domen).

2 — Förordning av den 28 september 1992 om ändring av den slutgiltiga antidumpningstull på import av kullager med en yttre diameter på över 30 mm med ursprung i Japan som införts genom förordning (EEG) nr 1739/85 (EGT L 286, s. 2; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 14) samt rättelse av förordning nr 2849/92 (EGT L 72, 1993, s. 36).

3 — Rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 om ändring av beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG om ändring av beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om inrättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 66, s. 29; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 110).

4 — Förfarande som föreskrivs i artiklarna 14 och 15 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar av Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98), ändrad genom rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), vilken har trätt i kraft sedan dess.

5 — Artikel 7 i förordning nr 2423/88.

jag att i första hand undersöka den av sökanden framförda första grunden och redogöra för varför jag anser att den andra grunden inte skall undersökas, innan jag föreslår att överklagandet skall ogillas (III). Avslutningsvis kommer jag att befatta mig med frågan om rättegångskostnaderna (IV).

I — Tillämpliga bestämmelser, bakgrunden och förfarandet

Tillämpliga bestämmelser

6. Innan jag gör en bedömning av de relevanta bestämmelserna i gemenskapens förordningar om dumpning, anser jag det finnas skäl att påminna om dessa bestämmelsers juridiska grund, ävensom deras allmänna systematik.

Grunden för gemenskapens gemensamma handelspolitik

7. Förordning nr 2423/88 har antagits på grundval [6] av artikel 113 i fördraget, vilken införts i avdelning VII om den gemensamma handelspolitiken, och med tillämpning av de internationella avtal gemenskapen anslutit sig till, särskilt Allmänna tull- och handelsavtalet (nedan kallat GATT) och överenskommelsen om genomförande av artikel VI i GATT-avtalet [7] (nedan kallad "antidumpningskodex").

8. Artikel 113.1 i fördraget stadgar följande: "Den gemensamma handelspolitiken skall grundas på enhetliga principer, särskilt när det gäller ... handelspolitiska skyddsåtgärder, inbegripet åtgärder vid dumpning och subventioner."

9. Artikel 110 första stycket i fördraget fastställer däremot begränsningar av det handlingsutrymme som gemenskapens institutioner innehar vid utvecklingen av den gemensamma handelspolitiken, och särskilt beträffande handelspolitiska skyddsåtgärder, genom att stadga att "Genom att upprätta en tullunion avser medlemsstaterna att i gemensamt intresse bidra till en harmonisk utveckling av världshandeln, en gradvis avveckling av restriktionerna i den internationella handeln och en sänkning av tullmurarna". Härav

6 — Andra övervägandet.

7 — Rådets beslut 80/271/EG av den 10 december 1979 om slutande av de multilaterala avtal som är resultatet av handelsförhandlingarna 1973— 1979, som är tillämpligt i detta fall (EGT L 71, 1980, s. 1 och 90; svensk specialutgåva, område 11, volym 9, s. 3). Detta beslut har ersatts av rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar — vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet — av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986— 1994) (EGT L 336, s. 1). Därutöver har en ny överenskommelse ingåtts om genomförande av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet av 1994 (EGT L 336, s. 103).

följer att användningen av handelspolitiska skyddsåtgärder inte på ett *oberättigat sätt får förhindra internationell handel.*

10. Domstolen har visserligen likaså konstant ansett att gemenskapslagstiftaren inom ramen för den gemensamma handelspolitiken, och särskilt vad gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, med anledning av de komplicerade ekonomiska situationer som institutionerna [8] bör undersöka, har en *vidsträckt behörighet* [9], särskilt vid bedömningen av dumpningsmarginalen [10], skadan eller hotet om skada [11], ävensom vid fastställandet av den tidsperiod som bör beaktas vid bedömningen av skadan i ett antidumpningsförfarande [12], men domstolen har begränsat denna behörighet.

11. Det följer således av de domar som meddelats av domstolen innan denna tvist överfördes till förstainstansrätten, att domstolen, vid kontrollen av hur denna behörighet utövas, fäster vikt vid att de processuella garantier som beviljas av ifrågavarande gemenskapsbestämmelser iakttagits, [13] att de faktiska omständigheter som beaktats är materiellt korrekta, [14] att det inte förekommit en uppenbart oriktig bedömning av dessa faktiska omständigheter, [15] att ingen väsentlig omständighet försummats [16] och slutligen att gemenskapens institutioner inte i sin motivering intagit överväganden som utgör maktmissbruk eller ett åsidosättande av fastställda väsentliga formföreskrifter. [17]

12. Gemenskapens antidumpningslagstiftning bör slutligen även beakta gemenskapens åtaganden inom ramen för GATT och överenskommelsen om genomförande av artikel VI i GATT. Eftersom gemenskapen är avtalsmässigt bunden av dessa avtal, kan den inte inom ifrågavarande område anta antidumpningsregler och vidta åtgärder som skulle strida mot dessa avtal, utan att bli ansvarig på internationell nivå.

13. Domstolen har, såsom förstainstansrätten påmint om, [18] särskilt i domen i det ovannämnda målet Nakajima mot kommissionen [19], dragit slutsatsen att gemenskapslagstiftningen bör tolkas mot bakgrund av artikel VI i GATT och antidumpningskodexen.

8 — Se särskilt dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet (REG 1991, s. I-2069; svensk specialutgåva, häfte 11), punkterna 86 och 87.

9 — Se särskilt dom av den 28 november 1989 i mål C-121/86, Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m. fl. mot rådet (REG 1989, s. 3919), punkt 8.

10 — Se särskilt dom av den 7 maj 1987 i mål 240/84, Toyo m. fl. mot rådet (REG 1987, s. 1809), punkterna 13 och 14.

11 — Se särskilt dom av den 11 juli 1990 i mål C-320/86 och C-188/87, Stanko France mot kommissionen och rådet (REG 1990, s. I-3013).

12 — Se särskilt domen i det ovannämnda målet Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m. fl. mot rådet, punkt 20.

13 — Ibidem, punkt 8.

14 — Se särskilt dom av den 4 oktober 1983 i mål 191/82, Fediol mot kommissionen (REG 1983, s. 2913; svensk specialutgåva, häfte 7), punkt 26.

15 — Se särskilt domen i ovannämnda målet Toyo m. fl. mot rådet, punkt 21—24.

16 — Se särskilt dom av den 14 juli 1988 i mål 187/85, Fediol mot kommissionen (REG 1988, s. 4155), punkt 6.

17 — Se särskilt dom av den 20 mars 1985 i mål 264/82, Timex mot rådet och kommissionen (REG 1985, s. 849; svensk specialutgåva, häfte 8), punkterna 30 och 31.

18 — Punkt 65 i den överklagade domen.

19 — Punkt 30—32.

14. Enligt lydelsen av artikel VI i GATT är antidumpning fördömlig då den förorsakar eller hotar att förorsaka skada på en industrigren i importlandet.

15. Antidumpningskodexen ger närmare upplysningar som är användbara vid genomförandet av antidumpningsåtgärder.

16. Artikel 2.1 fastslår således följande: "Vid tillämpningen av denna kod skall en vara anses dumpad, dvs. införd på marknaden i ett annat land till lägre pris än dess normala värde, om exportpriset på varan när den exporteras från ett land till ett annat är mindre än det jämförbara pris som vara av samma slag betingar i den normala handeln när den är avsedd för konsumtion i exportlandet."

17. Artikel 2.2 i antidumpningkoden föreskriver följande: "I denna kod skall uttrycket 'vara av samma slag' avse vara som är identisk med, dvs. i alla avseenden lik, den undersökta varan, eller, om sådan vara inte finns, en annan vara som, fastän inte lik i alla avseenden, har egenskaper som nära påminner om den undersökta varans egenskaper."

18. Artikel 3 i antidumpningskodexen nämner de kriterier som skall beaktas vid fastställandet av innehållet av begreppet "skada". Jag återkommer till detta.

19. Termen "industri", förfarandets gång samt dess avslutande behandlas även i antidumpningskodexen.

Relevanta gemenskapsförordningar

a) Förordning nr 2423/88, grundförordningen

20. Syftet [20] med grundförordningen är att på gemenskapsnivå införa de nya inriktningar som härrör från GATT och att beakta den erfarenhet gemenskapens intstitutioner förvärvat vid tillämpningen av de tidigare gemenskapsbestämmelserna om antidumpning [21].

20 — Andra och tredje övervägandena.

21 — Det vill säga rådets förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar av Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 201, s. 1).

21. Grundförordningens syften är, å ena sidan, att på ett klart och detaljerat sätt redovisa vissa begrepp [22] och, å andra sidan, att redogöra för vissa aspekter av det förfarande som leder till påförandet av antidumpningstullar. [23]

22. Artikel 2.1 i grundförordningen fastlägger en princip enligt vilken dumpade varor kan påföras en antidumpningstull "ifall deras övergång till fri omsättning i gemenskapen förorsakar skada".

23. Artikel 4.1 i grundförordningen uppräknar de olika faktorer som är relevanta vid bedömningen av förekomsten av skada eller hot om skada på en i gemenskapen etablerad industri eller av en väsentlig försening av tillkomsten av sådan industri.

24. Enligt artikel 5 i grundförordningen kan en fysisk eller juridisk person eller en sammanslutning som agerar på vägran av en gemenskapsindustri som anser sig lida skada eller vara hotad av dumpad import, inlämna ett klagomål till kommissionen eller till en medlemsstat, som vidarebefordrar det till kommissionen. Klagomålet bör innehålla tillräcklig bevisning om förekomsten av dumpning och den skada som följer därav.

25. Enligt artikel 6.4 i grundförordningen kan samråd äga rum inom en rådgivande kommitté bestående av företrädare för medlemsstaterna och en företrädare för kommissionen. Detta samråd kan gälla förekomsten av dumpning, förekomsten av skada, orsakssambandet mellan dumpningen och skadan och de åtgärder som skall vidtas.

26. Artikel 7 i grundförordningen behandlar den undersökning som genomförs av kommissionen, det vill säga dess form och innehåll. Undersökningen varar i *normala* fall ett år från dess inledande. Bestämmelserna i artikel 8 gör det möjligt att konfidentiellt behandla de av parterna under undersökningens gång till kommissionen ingivna uppgifter som av parterna betecknats som konfidentiella.

27. Efter avslutad preliminär undersökning kan kommissionen påföra tillfälliga tullar för en tidsperiod av högst fyra månader (artikel 11).

28. Undersökningen kan avslutas antingen på grund av att skyddsåtgärder inte är nödvändiga (artikel 9), de ifrågavarande parterna

22 — Fjärde till nionde övervägandet.
23 — Tionde övervägandet och följande överväganden.

accepterat åtaganden (artikel 10) eller slutgiltiga tullar påförts (artikel 12).

b) Förordning 2849/92, den omtvistade förordningen

29. Enligt artikel 14.1 i grundförordningen företas en översyn av antidumpningstullar på begäran av berörd part i det fall det föreligger «bevis för att omständigheterna har förändrats tillräckligt för att motivera en översyn, förutsatt att minst ett år har förflutit sedan undersökningen avslutades». Enligt artikel 14.2 i grundförordningen skall "[då] det efter samråd framgår att en översyn är påkallad, ... undersökningen återupptas i enlighet med artikel 7, om omständigheterna så kräver".

30. Artikel 15.1 i grundförordningen föreskriver att antidumpningstullarna och åtagandena skall upphöra att gälla fem år efter den dag de trädde i kraft. Punkt 3 i samma artikel föreskriver däremot: "Om en intresserad part visar att åtgärdens upphörande skulle leda till att skada eller hot om skada återigen uppstår, skall kommissionen efter samråd i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ge till känna sin avsikt att se över åtgärden."

31. Syftet med den omtvistade förordningen som trädde i kraft den 2 oktober 1992 är att på grundval av artiklarna 14 och 15 i grundförordningen inleda en översyn av de slutgiltiga antidumpningstullar som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 1739/85 [24] för denna typ av kullager med ursprung i Japan. Förordning nr 1739/85 inrättade slutgiltiga antidumpningstullar, som varierade mellan 1,2 procent och 21,7 procent på import av kullager, med en yttre diameter på över 30 mm, med ursprung i Japan. De av NTN och Koyo Seiko framställda varorna belades således med en slutgiltig antidumpningstull på 3,2 procent respektive 5,5 procent.

32. Efter att ha konstaterat att gemenskapsindustrin befann sig i en svag position trots de tullar som införts genom förordning nr 1739/85 [25], drog rådet slutsatsen att det förelåg en risk för att denna industri återigen vållades väsentlig skada om gällande antidumpningsåtgärder avvecklades [26] och vidtog nya åtgärder.

24 — Förordning av den 24 juni 1985 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa kullager och koniska rullager med ursprung i Japan (EGT L 167, s. 3; svensk specialutgåva, område 11, volym 11, s. 214).

25 — Tjugosjätte till trettioandra övervägandet i den omtvistade förordningen.

26 — Ibidem, trettionionde övervägandet.

33. Artikel 1 i den omtvistade förordningen föreskriver bland annat:

"De slutgiltiga antidumpningstullar som införs genom artikel 1 i förordning (EEG) nr 1739/85 på de produkter som definieras nedan skall härmed ändras i enlighet med följande:

1) En slutgiltig antidumpningstull skall härmed införas på import av kullager med en yttre diameter på över 30 mm, enligt KN-nummer 8482 10 90, med ursprung i Japan.

2) Antidumpningstullen uttryckt i procent av produktens nettopris fritt gemenskapens gräns, oförtullat, fastställs till 13,7 procent (TARIC-tilläggsnummer 8677), utom när produkten tillverkas av följande företag för vilka antidumpningstullen skall vara som följer:

...

— NTN Corporation, Osaka ... 11,6%."

Bakgrund och förfarande

34. Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (nedan kallad FEBMA) inlämnade den 27 december 1988 på grundval av artikel 14.1 i grundförordningen en begäran om översyn av antidumpningsåtgärderna rörande import av kullager med ursprung i Japan, med motiveringen att det uppstått förändrade omständigheter efter införandet av den slutgiltiga antidumpningstullen genom förordning nr 1739/85.

35. Kommissionen förordnade den 30 maj 1989 om undersökning efter att ha ansett att begäran i fråga innehöll tillräcklig bevisning för att motivera att en översyn startades. Eftersom de slutgiltiga tullarna upphörde att gälla vid utgången av en femårsperiod, meddelade kommissionen i ett tillkännagivande [27] av den 30 maj 1990 enligt artikel 15.4 i grundförordningen, att de införda åtgärderna skulle förbli i kraft i avvaktan på resultatet av översynen.

36. Den 28 september 1992 antog rådet, efter en undersökning som varat i 41 månader — *med andra ord från maj 1989 till september 1992* — den omtvistade förordningen som höjde den på NTN tillämpliga antidumpningstullen till 11,6 procent.

27 — Tillkännagivande 90/C 132/06 om fortsatt giltighet av befintliga antidumpningsåtgärder beträffande import av kullager med en yttre diameter på över 30 mm, med ursprung i Japan (EGT C 132, s. 5).

37. NTN och Koyo Seiko väckte den 20 december 1992 respektive den 13 januari 1993 varsin talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av artikel 1 i den omtvistade förordningen.

38. FEBMA tilläts att intervenera till stöd för rådets yrkanden i målet T-163/94, NTN mot rådet. Kommissionen och FEBMA tilläts att intervenera till stöd för rådets yrkanden i målet T-165/94, Koyo Seiko mot rådet.

39. NTN och Koyo Seiko yrkade att artikel 1 i förordning nr 2849/92 skulle ogiltigförklaras, eftersom den påförde dem en antidumpningstull och att rådet skulle förpliktas att ersätta deras rättegångskostnader. Rådet, med stöd av FEBMA och kommissionen, yrkade att förstainstansrätten skulle ogilla talan och att sökandena skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

40. NTN och Koyo Seiko åberopade till stöd för sin talan olika grunder: rådet hade försummat att fastställa förekomsten av en skada på gemenskapsindustrin och hade inte på ett korrekt sätt fastställt de eventuella följderna av upphörandet av befintliga åtgärder. Rådet hade också gjort sig skyldigt till maktmissbruk. Sökandena hävdade även att ifall undersökningen utförts inom en skälig tid, skulle gemenskapens institutioner inte ha kunnat konstatera förekomsten av någon som helst skada. Den omtvistade förordningen hade slutligen infört en flexibel antidumpningstull i strid med grundförordningen. [28]

Förstainstansrättens dom

41. Förstainstansrätten delade de olika grunderna i två grupper och ogiltigförklarade i en detaljerad dom artikel 1 i den omtvistade förordningen, i den mån den påförde sökandena en antidumpningstull. Genom att ansluta sig till sökandenas påståenden, ansåg förstainstansrätten att rådet, å ena sidan, inte fastställt att det förelåg en skada enligt artikel 4.1 i grundförordningen och, å andra sidan, inte beaktat den frist som föreskrivs i artikel 7.9 a i sagda förordning.

Överklagandet

42. Kommissionen har yrkat att den meddelade domen skall ogiltigförklaras, att målet skall återförvisas till förstainstansrätten och att sökandena skall åläggas att ersätta rättegångskostnaderna.

28 — Punkterna 26 och 27 i den överklagade domen.

43. NTN och Koyo Seiko (nedan kallade svarandena) har yrkat att domstolen skall fastställa förstainstansrättens dom, ogilla överklagandet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna. I det fall den meddelade domen ogiltigförklaras, begär Koyo Seiko att domstolen i andra hand skall ogiltigförklara den omtvistade förordningen, i den mån den rör Koyo Seiko.

44. NSK Ltd och dess europeiska dotterbolag (nedan kallade NSK), som tillåtits att intervenera till stöd för svarandena har yrkat att domstolen skall bifalla de yrkanden som framförts av NTN och Koyo Seiko och förordna att en ogiltigförklaring av artikel 1 i den omtvistade förordningen också skall gälla NSK.

45. Beträffande sistnämnda yrkande bör det preciseras att, eftersom NSK inte inom den frist som föreskrivs i artikel 173 tredje stycket i fördraget väckt en talan om ogiltigförklaring av det enskilda beslut som rörde det och som utgjorde en del av den omtvistade förordningen, detta beslut förblir i kraft och tvingande för dess del. [29] Verkningarna av detta beslut som vunnit laga kraft kan således inte ifrågasättas i samband med föreliggande överklagande.

46. Artikel 37 fjärde stycket i EG-stadgan för domstolen förordnar därutöver följande: "Genom yrkanden i interventionsansökan får endast en av parternas yrkanden biträdas."

47. På grundval av denna text ansåg domstolen i ett beslut av den 14 februari 1996 att "[e]ftersom [NSK] emellertid inte har väckt talan om ogiltigförklaring skall dess rätt att intervenera inskränkas till att stödja svarandenas yrkanden" [30].

48. Rådet har inte ingivit något skriftligt yttrande. Rådet har dock meddelat att det stöder samtliga slutsatser och grunder som framförts av kommissionen.

49. FEBMA inlämnade en interventionsansökan till domstolens kansli den 10 oktober 1995. I egenskap av part i ett förfarande vid förstainstansrätten, kunde FEBMA intervenera endast med stöd av artikel 115.1 i domstolens rättegångsregler, enligt vilken "[p]arterna i målet vid förstainstansrätten får inom två månader från delgivning av överklagandet inkomma med svarsskrivelse. Fristen kan inte förlängas". Sagda delgivning

29 — Se särskilt dom av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (REG 1994, s. I-833; svensk specialutgåva, häfte 15), punkt 13.

30 — Mål C-245/95 P, kommissionen mot NTN Corporation, Intervention II, (REG 1996, s. I-559), punkt 9.

ägde rum den 24 juli 1995. Den frist som tilldelats FEBMA för inkommandet med en svarsskrivelse med beaktande av avståndsfristen enligt artikel 81.2 i sagda rättegångsregler, löpte ut den 2 oktober 1995.

50. Domstolen ansåg således genom ett beslut av den 14 februari 1996 att FEBMA förverkat sin rätt att intervenera i detta överklagande. [31]

II — Upptagande till sakprövning av överklagandet

51. Koyo Seiko har i sin svarsskrivelse [32] hävdat att kommissionens överklagande skall avvisas.

52. Koyo Seiko anser nämligen att kommissionen inte väckt talan "inom två månader efter delgivningen av det avgörande som överklagas" enligt det som föreskrivs i artikel 49 i domstolens stadga.

53. Därutöver kan artikel 1 i bilaga II till domstolens rättegångsregler, som föreskriver att "[s]åvida parterna inte har sitt hemvist i Storfurstendömet Luxemburg, skall tidsfristerna men hänsyn till avstånd förlängas — i Konungariket Belgien: med två dagar...", inte åberopas av parter, vilka på samma sätt som kommissionen i förevarande fall redan utsett ett ombud i Luxemburg.

54. Härav har Koyo Seiko dragit slutsatsen att kommissionen förverkat sin rätt, eftersom den väckt talan två månader och två dagar efter det domen delgavs.

55. Jag anser att domstolen redan avgjort denna fråga i samband med domen av den 15 juni 1994 i mål C-137/92, kommissionen mot BASF m. fl. [33], som behandlade samma problematik och där domstolen ansåg att "... kommissionen skall vid inlämnandet av sin ansökan ha rätt till de två tilläggsdagar som föreskrivs i beslutet om tidsfristen med hänsyn till avstånd ... [artikel 1 i bilaga II till domstolens rättegångsregler] för personer som har sitt hemvist i Belgien". [34]

56. I förevarande fall har den överklagade domen delgivits kommissionen den 10 maj 1995. Genom att inlämna sitt överklagande

31 — Mål C-245/95 P, kommissionen mot NTN Corporation, Intervention I (REG 1996, s. I-553).

32 — Punkt 3—6.

33 — C-137/92 P, REG 1994 s. I-2555; svensk specialutgåva, häfte 15.

34 — Ibidem, punkt 42.

den 12 juli 1995, det vill säga två månader och två dagar senare, har kommissionen iakttagit de föreskrivna bestämmelserna.

57. Invändningen om rättegångshinder som framställts av Koyo Seiko bör således ogillas.

III — De av sökanden framställda grunderna

Den första grunden: Felaktig tolkning av begreppet skada enligt artiklarna 14 och 15 i grundförordningen

58. Som första grund, som består av två delar, har kommissionen kritiserat förstainstansrätten för att felaktigt ha tolkat begreppet skada enligt artiklarna 14 och 15 i grundförordningen. I första hand gäller det att granska huruvida förstainstansrätten gjort en korrekt tolkning av begreppet skada inom ramen för en översyn. I andra hand bör det undersökas huruvida man inom denna ram bör beakta den skada som uppkommit till följd av en minskad efterfrågan på marknaden.

Första delgrunden: Begreppet skada inom ramen för en översyn

59. Kommissionen [35] har hävdat att förstainstansrätten, genom att tillämpa kriterierna i artikel 4 i grundförordningen för att bedöma förekomsten av en skada inom ramen för en översyn — som föreskrivs i artiklarna 14 och 15 i samma förordning [36] —, har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

60. Förstainstansrätten har ansett följande: "Grundförordningen innehåller följaktligen visserligen bestämmelser om de omständigheter som skall bevisas för att inleda ett förfarande om översyn, men däremot inte några specifika bestämmelser beträffande skadan, vars uppkomst måste bevisas enligt förordningen om ändring av gällande antidumpningstullar" [37], och har dragit slutsatsen att "[i] avsaknad av specifika bestämmelser om bestämning av skada, måste en förordning som ändrar gällande antidumpningstullar inom ramen för en översyn som inletts enligt artikel 14 och artikel 15 i grundförordningen, bestämma förekomsten av en skada i enlighet med artikel 4.1 i grundförordningen" [38].

35 — Punkt 12—31 i överklagandet.
36 — Punkt 30—116 i den överklagade domen.
37 — Ibidem, punkt 58.
38 — Ibidem, punkt 59.

61. Enligt kommissionen skall artikel 4 i grundförordningen äga tillämpning endast inom ramen för en ursprunglig undersökning.

62. Kommissionen har gjort gällande att en teleologisk tolkning av ifrågavarande förordning skulle leda till en totalt motsatt lösning än den som valts av förstainstansrätten. Kommissionen anser nämligen att den ändamålsenliga verkan av grundförordningens bestämmelser, vilka föreskriver olika förfaranden för en ursprunglig undersökning och för en översyn, skulle motverkas ifall denna distinktion inte fick några juridiska följder.

63. Kommissionen har hävdat att "[d]et kriterium som skall tillämpas vid en översyn är således inte huruvida en skada fortfarande existerar, utan huruvida en skada skulle uppkomma i det fall tullen skulle avskaffas och huruvida den tillämpade åtgärden effektivt förhindrar dumpning eller eliminerar skadan" [39] och att det följer av artiklarna 13 och 14 i grundförordningen att en översyn skall ha till syfte att "fastställa huruvida åtgärderna fortfarande är nödvändiga och lämpliga för att eliminera den skada som förorsakats av dumpning". [40] Kommissionen har därav dragit slutsatsen att "man bör bedöma vilken situationen vore, i avsaknad av åtgärder, och särskilt fastställa om en situation där dumpning förorsakar skada *åter skulle uppstå*". [41]

64. Enligt svarandena har förstainstansrätten tillämpat det lämpliga kriteriet — *det vill säga förekomsten av skada eller hot om skada i den mening som avses i artikel 4 i grundförordningen.*

65. Begreppet "skada åter skulle uppstå" är inte relevant i den mån det är fråga om ett begrepp som "skapats" för att tjäna ändamålet, eftersom gemenskapsbestämmelserna aldrig nämner det. Detta begrepp härrör enligt svarandena således inte från tolkningen av dessa bestämmelser, utan från deras "omredigering". [42] För övrigt har svarandena bekräftat att förstainstansrätten faktiskt behandlat frågan om att skada åter skulle uppstå i samband med tolkningen av begreppet hot om skada.

66. Svarandena har slutligen gjort gällande att förstainstansrätten underkänt den första grunden med anledning av det stora antal fel rådet begått beträffande de faktiska omständigheterna. Eftersom det inte handlar om en rättsfråga, kan denna bedömning inte ifrågasättas av domstolen, och talan kan således inte bifallas på denna grund.

67. Beträffande sistnämnda argument bör det preciseras att de skäl som framförts av förstainstansrätten, om att rådet vidtagit åtgärder på grundval av felaktiga eller vilseledande konstateranden, inte kan underställas

39 — Punkt 23 i överklagandet.

40 — Ibidem, punkt 24.

41 — Ibidem, punkt 25, min kursivering.

42 — Punkt 15 i NTN:s och Koyo Seikos svarsinlaga.

domstolens prövning. Denna bedömning hör till förstainstansrättens exklusiva behörighet.

68. Artikel 168a i fördraget föreskriver således att överklaganden är begränsade till rättsfrågor. Denna begränsning återkommer i artikel 51 första stycket i domstolens stadga som preciserar de skäl på vilka ett överklagande kan grundas, det vill säga "på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten". Härav har domstolen dragit slutsatsen att "överklagandet endast kan baseras på den grunden att förstainstansrätten åsidosatt rättsregler, vilket utesluter en bedömning av faktiska omständigheter ...". [43]

69. Av speciellt tre orsaker anser jag, i motsats till den ståndpunkt som kommissionen försvarar, att förstainstansrätten korrekt tolkat begreppet skada i artiklarna 14 och 15 i grundförordningen.

70. Det framgår *för det första* av den allmänna systematiken i denna förordning, att i det fall lagstiftaren avser att *anta en regel, definiera den eller göra en distinktion* gör lagstiftaren det *uttryckligen och klart*. Såsom vi redan kunnat se [44], utgör detta dessutom ett av syftena med ifrågavarande lagstiftning.

71. Vad gäller de bestämmelser som reglerar förfarandet, nämner lagstiftaren i fjärde, åttonde respektive tionde övervägandet [45] att det är önskvärt "att *reglerna* för bestämning av normalvärdet *framställs* klart och tillräckligt *ingående*", "att *tillräckligt noga ange* hur storleken av en subvention skall bestämmas", "*att fastställa det förfarande* som skall tillämpas då en gemenskapsindustri anser sig skadad eller hotad av dumpad eller subventionerad import och då någon, på dess vägnar, skall inge klagomål ..."

72. Vad gäller definitionen av vissa begrepp föreskriver sjätte, nionde respektive fjortonde övervägandet [46] att "uttrycket 'dumpningsmarginal' bör definieras klart ..."; "det synes lämpligt att *ange vissa faktorer som kan vara relevanta för bestämning av en skada*" eller också att "för att undvika missförstånd bör bruket av uttrycken '*undersökning*' och '*förfarande*' i denna förordning klargöras".

43 — Se särskilt dom av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen (REG 1991, s. I-4339), punkt 12.

44 — Punkt 21 i detta förslag till avgörande.

45 — Min kursivering.

46 — Ibidem.

73. Då gemenskapslagstiftaren har för avsikt att understryka att man bör göra en distinktion mellan handläggningsregler eller mellan begrepp, anger den även det tydligt. Själva lydelsen av fjortonde övervägandet inför således *en distinktion* mellan begreppen "undersökning" och "förfarande", då där sägs att grundförordningen även har till syfte att undvika "missförstånd" mellan dessa uttryck. Tjugosjunde övervägandet föreskriver likaså, vad gäller förfarandet, en *minsta tid*, som skall förflyta innan en översyn kan göras.

74. Denna precision bekräftas av grundförordningens huvudinnehåll.

75. Så snart som särskilda handläggningsregler således är tillämpliga i ett ursprungligt förfarande eller vid en översyn, anger artiklarna i grundförordningen det klart och exakt.

76. Detta är fallet beträffande regeln om talerätten. Vad gäller det ursprungliga förfarandet föreskriver artikel 5.1 i grundförordningen: "Varje fysisk eller juridisk person och varje sammanslutning utan status som juridisk person som agerar på vägnar av en gemenskapsindustri som anser sig skadad eller hotad av dumpad eller subventionerad import får inge ett skriftligt klagomål." Vad däremot gäller en översyn, är medlemsstaterna, kommissionen eller en berörd part behöriga enligt artikel 14.1 andra stycket i grundförordningen.

77. Artikel 14 i grundförordningen, som fastställer reglerna för det förfarande som skall följas, anger på samma sätt uttryckligen i rubriken och i själva texten, att det endast är en översyn som berörs av detta förfarande.

78. Man är dock tvungen att konstatera att varken den omtvistade förordningen eller grundförordningen definierar begreppet "skada åter skulle uppstå", som särskilt skulle vara tillämpligt vid en översyn.

79. Vad för övrigt gäller de bestämmelser som reglerar undersökningen, existerar själva begreppen "ursprunglig undersökning" och "översynsundersökning" varken i ingressen till grundförordningen eller existerar undantagsvis i dess huvudsakliga bestämmelser. [47] Dessutom anger lagstiftaren aldrig att den har för avsikt att fastställa exakta och separata regler för dessa olika situationer.

47 — Endast artikel 16 nämner begreppet "ursprunglig undersökning" medan däremot begreppet "översynsundersökning" aldrig används. Däremot existerar begreppet "undersökning" i artiklarna 7, 10, 12, 13, 14.

80. Det är därför som artikel 7 i grundförordningen, å ena sidan, har rubriken "Inledande och genomförande av undersökning" utan att någon som helst annan precisering ges beträffande undersökningens art och, å andra sidan, det endast är termen "undersökning" som används i själva bestämmelsen, utan att det nämns huruvida det är frågan om en ursprunglig undersökning eller en översyn.

81. Artikel 14.2 i grundförordningen, som i sin helhet behandlar en översyn, hänvisar likaledes, till den del det är frågan om undersökningens system, till artikel 7 i sagda förordning, som är tillämplig inom ramen för en ursprunglig undersökning. I och med denna uttryckliga hänvisning uttrycker gemenskapslagstiftaren att samma regler skall följas beträffande en "ursprunglig" undersökning och en "översyn".

82. Vad gäller begreppet "skada åter skulle uppstå", anges det aldrig uttryckligen, och dessutom används det över huvud taget inte i grundförordningen.

83. Följaktligen är det endast termen "skada" [48] som framställs i ingressen till sagda förordning, och det är endast termerna "skada" [49] och "hot om skada" [50] som är specificerade i själva texten.

84. Artikel 14 i sagda förordning, som fastlägger de handläggningsregler som skall följas i fall av en översyn, hänvisar inte till begreppet "skada", "hot om skada" och ännu mindre till begreppet "skada åter skulle uppstå". Det anges endast att en översyn äger rum om en medlemsstat, kommissionen eller berörd part "anför bevis för att omständigheterna har förändrats tillräckligt för att motivera en översyn" [51].

85. Kommissionen har stött sig på denna avsaknad av hänvisning till förekomsten av skada för att hävda att bevis för förekomsten av skada, i den mening som avses i artikel 4 i grundförordningen, inte behöver anföras i samband med den översyn som föreskrivs i artiklarna 14 och 15 i sagda förordning. Kommissionen har tillagt att förstainstansrätten valt en olämplig lösning i och med att den dömt på ett annat sätt. [52] Kommissionen anser faktiskt att ett krav på att gemenskapens institutioner inom ramen för en översyn skall anföra sådana bevis, *utan att beakta tillämpade antidumpningsåtgärder*, skulle innebära att man avvecklade de vidtagna antidumpningsåtgärderna redan då de trädde i kraft, eftersom dessa åtgärder just har till syfte att förhindra all skada. [53]

86. Jag anser det vara helt logiskt att denna text inte hänvisar till begreppet skada. I motsats till vad kommissionen underförstått tycks hävda, möjliggör en översyn inte endast att gemenskapens institutioner kan

48 — Se nionde, elfte och nittonde övervägandena.
49 — Artiklarna 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13 och 15.
50 — Artiklarna 4, 10, 12 och 15.
51 — Artikel 14.1 andra stycket, min kursivering.
52 — Punkt 29 i överklagandet.
53 — Ibidem.

vidta nya skyddsåtgärder mot dumpning, utan också, såsom artikel 14.3 i grundförordningen preciserar, att de kan avskaffa eller upphäva antidumpningsåtgärder som ursprungligen inrättats. Det är orsaken till att artikel 5 [54], i motsats till artikel 14.1 andra stycket, av sagda förordning, tillåter att en ansökan om översyn inlämnas av alla berörda parter som kan motivera ändrade omständigheter.

87. Denna förändring av omständigheter kan innefatta en återgång till sunda affärsrelationer — vilket skulle kunna motivera avskaffandet eller upphävandet av de antidumpningsåtgärder som ursprungligen vidtagits [55] — men också en kvarstående och till och med förvärrad dumpningssituation inom en bestämd sektor och den skada som följer därav — vilket skulle leda till inrättandet av nya antidumpningsåtgärder. [56]

88. Det är av denna orsak artikel 15.3 i grundförordningen beträffande denna andra situation föreskriver: "Om en intresserad part visar att åtgärdens upphörande skulle leda till att *skada eller hot om skada återigen uppstår* skall kommissionen ... se över åtgärden." [57]

89. GATT och antidumpningskodexen, mot bakgrund av vilka förordningen bör tolkas, [58] bekräftar för det andra förstainstansrättens analys.

90. Även om artikel 5 i antidumpningskodexen har titeln "Påbörjande och genomförande av undersökning", är de regler som styr den ursprungliga och senare undersökningen identiska.

91. Artikel 5.1, 5.2 och 5.3 i antidumpningskodexen föreskriver faktiskt följande:

"1. En undersökning för att fastställa förekomst, grad och verkan av påstådd dumping skall vanligtvis inledas efter skriftlig framställning härom av den berörda industrin eller dess ombud. Framställningen skall innehålla tillräcklig bevisning om

a) dumping,

54 — Se punkt 76 i detta förslag till avgörande.

55 — Artikel 14.3 i grundförordningen.

56 — Artikel 15.3 i grundförordningen.

57 — Min kursivering.

58 — Se punkterna 12 och 13 i detta förslag till avgörande.

b) skada enligt artikel VI i GATT såsom den tolkas i denna kod, och

c) ett orsakssamband mellan den dumpade importen och den påstådda skadan.

Om de berörda myndigheterna på grund av särskilda omständigheter beslutar att påbörja en undersökning utan att ha mottagit en framställning härom, skall de fortsätta endast om de har tillräcklig bevisning på alla punkter under a) till c) ovan.

2. *När en undersökning påbörjas och därefter*, bör bevis om dumping och skada orsakad därav prövas samtidigt. Under alla förhållanden skall bevisningen om dumping och skada prövas samtidigt

a) då beslut fattas huruvida en undersökning skall påbörjas eller inte, samt

b) därefter, under undersökningens lopp, senast från den tidpunkt då provisoriska åtgärder tidigast får tillämpas enligt denna kods bestämmelser med undantag för de fall som avses i moment 3 i artikel 10 när myndigheterna godtar begäran från exportörerna.

3. En ansökan skall tillbakavisas och en undersökning omedelbart avslutas så snart vederbörande myndigheter är övertygade om att det inte finns tillräckliga bevis om vare sig dumping eller skada för att motivera en fortsatt undersökning. Undersökningen bör omedelbart avslutas i fall då dumpningsmarginalen eller omfattningen av den faktiska eller potentiella dumpade importen eller skadan är försumbar." [59]

92. Det följer likaså av analysen av artikel 3 i antidumpningskodexen, som handlar om skada, att skadan eller hotet om skada bör fastställas enligt samma kriterier oberoende av föremålet för undersökningen — *det vill säga ett "påbörjande av undersökning" eller ett "genomförande av undersökning"*.

93. I domen av den 7 december 1993, i mål C-216/91, Rima Eletrometalurgia mot rådet, har domstolen för det tredje ansett att "... påbörjandet av en undersökning alltid

59 — Min kursivering.

är beroende av förekomsten av tillräcklig bevisning för förekomsten av dumpning och den skada som följer därav, oberoende av om det är fråga om påbörjandet av ett antidumpningsförfarande eller om det sker i samband med en översyn av en förordning om inrättande av antidumpningstullar". [60]

94. Jag tror inte att domstolen haft för avsikt att begränsa verkan av domen i målet Rima Eletrometalurgia mot rådet, och särskilt inte räckvidden av punkt 16 i denna, till de särskilda omständigheterna i fallet i fråga utan att domstolen velat ge denna tolkning en allmän räckvidd.

95. Jag anser att punkt 16 bör bedömas mot bakgrund av domarna av den 11 juli 1990 i mål C-305/86 och C-160/87, Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet [61] och i mål C-323/88, Sermes [62]. En analys av dessa domar är tillräckligt för att påvisa att de särskilda omständigheterna i målet Rima Eletrometalurgia mot rådet inte på något som helst sätt inverkat på den räckvidd domstolen velat ge den sålunda antagna lösningen.

96. Domstolen har i det första målet, vad gäller beslut om en slutgiltig tull vid utgången av en översyn [63], tillämpat artikel 4.2 i ovannämnda förordning nr 2176/84 [64], som berör de kriterier som bör beaktas då man bedömer förekomsten av en skada i samband med en ursprunglig undersökning, för att i en punkt av allmän räckvidd anse att "vad gäller den av Neotype anförda minskningen av marknadsandelen för importerade elektriska motorer, bör det noteras att undersökningen av skada enligt artikel 4.2 i förordning nr 2176/84 skall omfatta en helhet av faktorer av vilka den ena eller den andra inte i sig skall kunna utgöra en avgörande bedömningsgrund". [65] Domstolen har sålunda ansett att begreppet skada skall bedömas i enlighet med samma kriterier i en ursprunglig undersökning som i en undersökning som påbörjats efter en framställning om översyn.

97. Det bör understrykas att artikel 4.2 i förordning nr 2423/88 exakt återger lydelsen av artikel 4.2 i förordning nr 2176/84.

98. I det andra målet antog rådet, efter en översyn enligt artikel 14 i förordning nr 2176/84, en förordning om inrättande av slutgiltiga antidumpningstullar på importen av normaliserade polyfaserade elektriska motorer med en styrka på mer än 0,75 men

60 — C-216/91, REG 1993, s. I-6303, punkt 16.

61 — C-305/86 och C-160/87, REG 1990, s. I-2945.

62 — C-323/88, REG 1990, s. I-3027.

63 — Se punkt 6—9 i domen i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet.

64 — Denna förordning, som var i kraft vid tiden för de aktuella händelserna, har upphävts och ersatts av förordning nr 2423/88 (se punkt 20 i detta förslag till avgörande).

65 — Domen i det ovannämnda målet Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet, punkt 50.

högst 75 kilowatt med ursprung i olika östeuropeiska länder och Sovjetunionen. Bolaget Sermes, som på grundval av denna förordning krävdes på antidumpningstullar för importen av elektriska motorer, gjorde gällande att gemenskapens institutioner inte fastställt att gemenskapens producenter lidit skada i den mening som avses i artikel 4.2 b i förordning nr 2176/84 [66], med anledning av ifrågavarande import. Domstolen ansåg i ett avgörande i samband med en översyn att "det bör noteras att enligt artikel 4.2 i grundförordningen skall undersökningen av den skada som lidits av gemenskapen omfatta en helhet av faktorer av vilka den ena eller den andra inte i sig skall kunna utgöra en avgörande bedömningsgrund" [67].

99. Av vad anförts följer att de kriterier som antagits i artikel 4 i grundförordningen bör tillämpas för att i samband med en översyn bedöma huruvida upphörandet av en tidigare antagen antidumpningsåtgärd skulle leda till ny skada eller hot om skada. Talan kan följaktligen inte bifallas på den första delgrunden, under vilken gjorts gällande att förstainstansrätten skulle ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av begreppet skada.

66 — Domen i det ovannämnda målet Sermes, punkt 26.

67 — Ibidem, punkt 27.

Andra delgrunden: Möjligheten att i samband med en översyn beakta förekomsten av en recession för att fastställa ett hot om skada

100. Kommissionen [68] har påstått att förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att anse att rådet i samband med en översyn inte kunde basera sig på förekomsten av en recession inom gemenskapens kullagerindustri i syfte att fastställa ett hot om skada. [69]

101. På grund av det som tidigare anförts och de slutsatser jag kommit till [70], vidhåller jag, såsom förstainstansrätten [71] med all rätt noterat, att denna omständighet inte rätteligen kunde beaktas av rådet utan att utgöra ett åsidosättande av artikel 4.1 sista meningen i grundförordningen, enligt vilken "[s]kada vållad av andra faktorer, såsom volym och priser vid icke dumpad eller subventionerad import eller minskad efterfrågan, vilka var för sig eller flera i förening också negativt påverkar industrin i gemenskapen, får inte tillskrivas den dumpade eller subventionerade importen". [72]

68 — Punkt 30 i överklagandet.

69 — Punkt 97 i den överklagade domen.

70 — Första grundens första del.

71 — Punkt 98 i den överklagade domen.

72 — Min kursivering.

102. Jag måste således dra slutsatsen att förstainstansrätten med all rätt ansett att fastställandet av förekomsten av skada i samband med en översyn skall göras utifrån de omständigheter som uttömmande räknas upp i artikel 4.2 och 4.3 i grundförordningen.

103. Med beaktande av det som anförts hävdar jag att talan inte kan vinna bifall på den första grunden, eftersom förstainstansrätten inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

Andra grunden: Åsidosättande av den för undersökningen utsatta fristen enligt artikel 7.9 a i grundförordningen

104. Det verkar [73] som om kommissionen under den andra grunden i andra hand ber att domstolen skall ogiltigförklara förstainstansrättens dom *men endast om* även artikel 1 i förordning nr 2849/92 har ogiltigförklarats på grundval av ett åsidosättande av artikel 7.9 a i grundförordningen bedömd för sig.

105. Jag anser att det framgår av själva skälen i den överklagade domen att den omständigheten att talan inte kan vinna bifall på den första grunden *i sig gör det möjligt att bekräfta en ogiltigförklaring av artikel 1 i förordning 2849/92,* i den mån denna påför svarandena en antidumpningstull.

106. Efter undersökningen av den första grunden och efter att ha framställt att "[i] ljuset av dessa omständigheter och även med hänsyn till de vilseledande eller felaktiga påståenden som gjorts ... anser förstainstansrätten, att det inte kan uteslutas att rådet inte hade kommit fram till slutsatsen att det förelåg ett hot om skada, om de ovan berörda faktiska och rättsliga felaktigheterna inte funnits", [74] drar förstainstansrätten följande slutsats: *"Därför skall sökandenas yrkanden om att den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras, såvitt den berör dem, bifallas."* [75]

107. Förstainstansrätten har visserligen, efter att ha analyserat den andra grunden, angett att "[r]ådet har följaktligen inte på erforderligt sätt kunnat visa att översynen i det föreliggande fallet slutförts inom rimlig tid. Av detta skäl är även den grund under vilken det görs gällande att det skett en kränkning av artikel 7.9 a i grundförordningen befogad". [76] Av detta har rätten emellertid inte dragit slutsatsen att åsidosättandet av artikel 7.9 a i grundförordningen även motiverar en ogiltigförklaring av artikel 1 i den omtvistade förordningen, utan att det "[a]v det ovan anförda följer att artikel 1 i den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras, såvitt den berör sökandena. Det föreligger inte anledning för förstainstansrätten att pröva övriga

73 — De anmärkningar kommissionen gjort gällande till stöd för den andra grunden är inte helt tydliga (se särskilt punkterna 5, 7, 8 och 32 i dessa anmärkningar).

74 — Punkt 115 i den överklagade domen.

75 — Ibidem, min kursivering.

76 — Punkt 124, min kursivering.

grunder som sökandena har åberopat till stöd för talan och inte heller att besluta om de åtgärder för bevisupptagning som Koyo Seiko framställt yrkande om i mål T-165/94". [77]

108. Jag anser följaktligen att förstainstansrätten inte dragit någon uttrycklig slutsats av åsidosättandet av artikel 7 i grundförordningen vad gäller giltigheten eller ogiltigheten av den omtvistade förordningen. En undersökning av den andra grunden är följaktligen onödig.

109. För att vara fullständigt uttömmande kommer jag dock att i andra hand undersöka den andra grunden.

110. Man kan notera att domstolen aldrig uttalat sig om följderna av ett åsidosättande av den frist som föreskrivs i artikel 7.9 a i grundförordningen, även om domstolen i de ovannämnda målen, Continentale Produkten-Gesellschaft [78] och Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m. fl. mot rådet, ombads att göra det.

77 — Punkt 125, min kursivering.

78 — Dom av den 12 maj 1989 i mål 246/87 (REG 1989 s. 1151).

111. Generaladvokaterna Darmon [79] och Tesauro [80] hävdade att ett åsidosättande av artikel 7.9 a i grundförordningen inte automatiskt leder till en ogiltigförklaring av förordningen. Eftersom domstolen emellertid ansåg att de ifrågavarande undersökningarna inte varat oskäligt länge, behövde domstolen inte diskutera denna fråga.

112. Jag är av samma åsikt som Darmon och Tesauro av huvudsakligen två orsaker.

113. För det första är den frist om ett år som fastställts av gemenskapslagstiftaren och den internationelle lagstiftaren inte orubblig.

114. Artikel 7.9 a andra meningen i grundförordningen förordnar således endast följande: "[Undersökningen] skall *normalt* avslutas inom ett år från det att förfarandet inletts." [81] Användningen av adverbet "normalt" försvagar räckvidden av verbet "skall" och understryker fristens icke-tvingande karaktär.

79 — Punkt 10 i generaladvokat Darmons förslag till avgörande i det ovannämnda målet Continentale Produkten-Gesellschaft.

80 — Punkt 9 i generaladvokat Tesauros förslag till avgörande i det ovannämnda målet Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m. fl. mot rådet.

81 — Min kursivering.

115. Artikel 5.5 i antidumpningskodexen föreskriver likaledes följande: "Undersökningar skall, utom under särskilda omständigheter, avslutas inom ett år efter det att de har påbörjats." [82] Den internationelle lagstiftaren preciserar emellertid inte vad som bör avses med "under särskilda omständigheter". Den internationelle lagstiftaren lämnar således ett visst utrymme för fri bedömning åt de behöriga myndigheterna vad beträffar undersökningens frist.

116. För det andra existerar det över huvud taget inte, vare sig i grundförordningen eller i antidumpningskodexen, någon påföljd i fall av ett åsidosättande av denna frist.

117. Domstolen har av det första konstaterandet dragit slutsatsen att dessa obestämda formuleringar inte gör det möjligt att anse att fristen i artikel 7 i grundförordningen är tvingande, utan endast vägledande. [83]

118. Eftersom domstolen ansett att den obestämda lydelsen av artikel 7 i grundförordningen inte gör det möjligt att anse att fristen är tvingande, anser jag, *a fortiori,* att domstolen i avsaknad av ett omnämnande av en påföljd inte kan *ge texterna den betydelsen* att en ogiltigförklaring av det slutliga beslut som fattats av de behöriga institutionerna — efter utgången av ett till andra delar korrekt förfarande — är den rätta påföljd som bör ådömas i fall av ett åsidosättande av fristen — för sig — för undersökningen.

119. Tolkningen jag föreslår är även ett uttryck för en princip som fastställts av ett antal medlemsstater och enligt vilken en påföljd inte kan presumeras. Jag anser emellertid att denna princip i detta fall utgör en nödvändig följd av den allmänna principen om rättssäkerhet som erkänts av gemenskapsrätten.

120. Eftersom domstolen slutligen ansett att denna tidsfrist endast är vägledande, kan man inte likställa ett åsidosättande av denna tidsfrist med ett "åsidosättande av väsentliga formföreskrifter" i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i fördraget.

121. Mot bakgrund av det som anförts, drar jag slutsatsen att en ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen inte kan utgöra en berättigad påföljd för endast ett åsidosättande av artikel 7 i grundförordningen.

82 — Ibidem.

83 — Domstolens fasta rättspraxis (se särskilt de domar som förstainstansrätten nämnt i punkt 119 i den överklagade domen).

IV — Rättegångskostnader

122. Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler skall tappande part i tvister mellan gemenskapsinstitutionerna och enskilda förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Följaktligen skall kommissionen, som är klagande, ersätta rättegångskostnaderna för överklagandet.

Förslag till avgörande

123. Med beaktande av dessa överväganden föreslår jag att domstolen skall:

1) ogilla talan,

2) förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.